

[Jørgen Peder Hansen.]

var helt rigtigt og i overensstemmelse med i hvert fald en socialdemokratisk tradition, at jeg forelagde forslaget til vedtagelse i vores gruppe, inden jeg lod det sive ud til andre — hvis der i øvrigt er mulighed for, at denne udsiven ikke finder sted.

Så meget om spørgsmålet om dagsordenen.

Til hr. Stinus har jeg et par enkelte bemærkninger. Der var mange af de synspunkter, hr. Stinus fremførte i diskussionen i formiddags, som jeg kan tilslutte mig. Jeg vil gerne ind på et enkelt problem, som hr. Stinus nævnedes, nemlig at det var et ønske fra de radikale, at udenforstående magter skulle ophøre med leverancer af krigsmateriel, og at der skulle finde en øjeblikkelig standsning sted. Jeg deler dette synspunkt, fordi jeg finder, at det er en logisk konsekvens af ønsket om at ordne Vietnamproblemet gennem forhandlinger. Det er også logisk, når man kræver, at der skal ske et stop for krigshandlingerne derude. Jeg vil gerne understrege, at vi er helt enige i dette synspunkt.

I forbindelse med det dagsordensforslag, som jeg havde den ære på socialdemokratiets vegne at fremlægge, er der fra forskellige side kommet nogle synspunkter frem om, at man var for indskrænkende i affattelsen af teksten til forslagets punkt 5. Der er jo vitterlig tale om mere end amerikanske krigsfanger i området. Derfor finder jeg det rimeligt, at man overvejer at erstatte denne tekst med en anden, som gik på krigsfangeproblemet i det hele taget. Det er nok mere dækkende. Det var vist hr. Gert Petersen, der fremhævede dette synspunkt.

I øvrigt har jeg ikke flere bemærkninger at gøre ved denne lejlighed.

Knud Østergaard: I den europæiske debat, som den er foregået i de seneste måneder, har man ofte fra visse kredse hørt frygt for, at Europa skulle komme til at tale med én stemme. De her i salen, der har hørt to talere, der kom lige efter hinanden — jeg tænker på det ærede medlem hr. Frode Jacobsen og det ærede medlem hr. Erhard Jacobsen — vil nok indrømme, at der går et stykke tid, inden Europa kommer til at tale med én stemme.

Vi kan jo optage det på én måde. Men

det, det er udtryk for — sådan opfatter jeg det i hvert fald, så vidt som debatten er nået indtil nu — er, at regeringen og socialdemokratiet ryster på hånden. Det, at man ikke har en politik, og at man ikke har opslutning om en politik, har gjort, at denne debat er blevet forskruet. Man er i nogen grad selv skyld i det, fordi hr. Jørgen Peder Hansen endte sit indlæg med at fremsætte et dagsordensforslag, der går på situationen i Vietnam. Derved får denne debat naturligt en drejning, der ender i Vietnam, og derved bliver den europæiske dialog og diskussion placeret på en måde, som jeg ikke føler vi kan være tjent med, netop i en situation hvor vi skal diskutere Europa, og hvor udenrigsministeren rigtigt og godt har lagt op til en ledig diskussion om Europa.

Jeg mener, at denne usikkerhed, denne rysten på hånden også fremkom i de svar, ministeren gav på nogle punkter. Jeg synes, det var en lang forklaring, ministeren måtte igennem for at give en beskrivelse af tilhørsforholdet for de udenforstående styrker, der griber ind i Vietnam. Hele historien skulle oprulles, alt skulle fremstilles, alt skulle ligesom indpakkes for at give en forklaring, som jeg endnu ikke har opfattet som en virkelig reel forklaring.

Jeg synes også, at ministerens udtalelser om hensyn til budget- og økonomiministerens tale i Malmø var noget usikker. Men i hvert fald forstod jeg, at der foreligger en hel del referater, og jeg imødeser gerne at modtage disse referater og glæder mig til at læse dem.

Jeg synes, vi er nået til et punkt i debatten, hvor vi desværre må forlade at forfølge den europæiske situation som centrum i den videre drøftelse og derfor må beskæftige os med det dagsordensforslag, som vi har her foran os. Det har været afgørende for os at få opklaret, om det er afbalanceret eller ikke er afbalanceret. Vor stilling afhænger af, om det er afbalanceret. Derfor var vor oprindelige tanke, at hvis vi i punkt 2 og punkt 3 anvendte det samme udsagnsord om henholdsvis Nordvietnam og om USA, kunne vi finde den afbalanceret. Men efter de forklaringer, vi har hørt, finder vi det nødvendigt selv at udforme punkt 2 og punkt 3 med nogenlunde det samme indhold, og i den anledning vil den tidligere og den kommende udenrigsminister, hr. Poul